

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

αγάπη
δηλητήριο

18n ΧΙΛΙΑΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αγάπη-δηλητήριο**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελουδίη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2009, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Kerstin Marinow/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Εκδόσεις Ωκεανίδα, 2009-2016, 10.000 αντίτυπα,
με τον τίτλο «Νομίζεις ότι τελείωσε; Κάνεις λάθος»
Δεύτερη έκδοση: Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ, Ιανουάριος 2017, 8.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1927-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1928-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

*αγάπη
δηλητήριο*

Επιμελημένη στο σύνολό της
επανεκδοση από τη συγγραφέα.

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015

Στην αγκαλιά του ήλιου, 2015

Δυο φιλιά για την Αμέλια, 2016

Βαθύ γαλάζιο, 2016

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία της για παιδιά:

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούργιο ξωάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο πασιτίσιο, 2010

Ένα θαύμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013

Η Ντανιέλα και τα Επτά Λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι Επτά Χιονάτες, 2015

Ένα Πάσχα και μισό!, 2016

*Σε όλες τις Μαρμαρωμένες Βασιλοπούλες
που βρίσκουν τη δύναμη και παλεύουν
με τις αντιξοότητες της ζωής τους...*

*Πρέπει να χτυπούμε, να χτυπούμε τη μοίρα μας, ως
ν' ανοίξουμε πόρτα, να γλιτώσουμε!*

«Αναφορά στον Γκρέκο», ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ,
Εκδόσεις Καζαντζάκη, 2009

Αποτυπώματα ζωής

*Προσπαθούσα να καταλάβω. Είναι άραγε δυνατόν να στοιχειώ-
σει τη ζωή σου ένας άνθρωπος; Κάποιος που πίστευες πως σε
αγαπούσε;*

Είναι.

*Όταν δεν αποδέχεται τον χωρισμό. Όταν το μυαλό του αρχί-
ζει να λειτουργεί επικίνδυνα, θέλοντας να ικανοποιήσει τον πλη-
γωμένο του εγωισμό. Δεν είναι ευχαριστημένος με τη ζωή του αυ-
τός ο άνθρωπος, όσο κι αν πιστεύει το αντίθετο. Δεν τα έχει καλά
με τον εαυτό του. Επιδιώκει να αποδείξει πως μπορεί να κάνει
ό,τι θέλει τους άλλους. Όλα μέσα του κλοτσούν.*

Όλα!

*Ο πόνος κι ο θυμός του χωρισμού γίνονται κινητήριες δυνά-
μεις που τον οδηγούν σε λάθος μονοπάτια, που τον ωθούν να βλά-
ψει τους άλλους. Σωματικά και ψυχικά.*

*Το Αγάπη-δηλητήριο είναι το τέταρτο μυθιστόρημα της συγ-
γραφικής μου καριέρας και χαίρομαι τόσο πολύ που επανεκδό-
θηκε, που βρίσκεται και πάλι στην αγκαλιά σας, ανανεωμένο,
ολόφρεσκο, γραμμένο ξανά στο σύνολό του από μένα.*

*Είναι ένα μυθιστόρημα που αγαπώ πολύ, γιατί ήταν η πρώτη
φορά που καταπιάστηκα με την πρωτοπρόσωπη αφήγηση και
την «ερωτεύτηκα». Νιώθω πως με αυτό τον τρόπο γίνομαι ήρωας
στη θέση του ήρωα και συμπαρασύρω μαζί μου κι εσάς. Νιώθω
πως βιώνω καλύτερα τις σκέψεις και τις πράξεις των ηρώων μου.*

Δεν είναι εύκολο, ιδιαίτερα όταν εξελίσσεται δραστικά η ιστορία. Μου αρέσει όμως να παλεύω συγγραφικά, να λύνω γρίφους, να ανατρέπω καταστάσεις, να σας κόβω την ανάσα. Πιστεύω πως η δύναμη της προσωπικής μαρτυρίας εξασφαλίζει αμεσότητα, πειστικότητα, αληθοφάνεια. Κι έχει έναν εμπιστευτικό, εξομολογητικό χαρακτήρα.

Όπως ακριβώς κι αυτό το βιβλίο.

Μου αρέσει να σας εξηγώ πώς ξεκίνησε κάθε μυθιστόρημά μου, τι ήταν αυτό που με κέντρισε, που με έκανε να βουτήξω στη θάλασσα της γραφής. Αυτή τη φορά με παρέσυρε μια στενή μου φίλη. Τα προσωπικά της βιώματα. Η σχέση που είχε κάποτε και πίστευε πως είχε τελειώσει. Αλλά έκανε λάθος.

Ευτυχώς, η φίλη μου δε βίωσε ό,τι κι η Στέλλα, η ηρωίδα μου, αλλά ήταν η αιτία να βουτήξω σε σχέσεις «άσχετες», σε σχέσεις που μας αφήνουν τα αποτυπώματά τους μια ζωή.

Ξέρω πως υπάρχουν πολλές «Μαρμαρωμένες Βασιλοπούλες», όπως τις αναφέρω στο βιβλίο, και θα καταλάβετε το γιατί. Ξέρω πως υπάρχουν πολλές γυναίκες της διπλανής πόρτας που βίωσαν ή βιώνουν κάτι απ' όλα όσα πέρασε η ηρωίδα μου.

Γι' αυτό πάλεψα να καταλάβω. Εύπησε μεμιάς η παιδαγωγός μέσα μου. Καταπιάστηκα με τόσους στόχους.

Με τα παιδιά που μεγαλώνουν βλέποντας τον πατέρα τους να ασκεί σωματική ή ψυχολογική βία στη μητέρα τους. Με τους πατεράδες που θέλουν να μεγαλώσουν «αντράκια», παιδιά κατεστραμμένα ψυχολογικά πριν καν γίνουν άντρες. Άντρες που έχουν ανάγκη να αντικρίζουν τον τρόπο στο βλέμμα της συντρόφου τους, για να νιώθουν περισσότερο αρσενικά.

Ανάμεσα στον πατέρα και τον γιο δημιουργούνται σχέσεις αντιπαλότητας. Κι εξουσίας. Ο πατέρας είναι εκείνος που οφείλει να τις ξεκαθαρίσει. Δεν είναι μόνο η μητέρα που θεμελιώνει την ψυχοσυναισθηματική μας ζωή. Ο πατέρας βάζει τη σφραγίδα του στη διαμόρφωση της προσωπικότητάς μας. Στιγματίζει. Όπως ακριβώς στιγματίστηκε κι ο ήρωάς μου, ο Ιάσοντας.

Το παιδί μιμείται τους γονείς του. Είμαστε όμως πιστά αντίγραφα των γονέων μας; Είναι προκαθορισμένη η συμπεριφορά μας; Δεν μπορούμε να χαράξουμε τη δική μας προσωπική πορεία; Επαναλαμβάνουμε τα λάθη τους;

Κυνηγάμε φαντάσματα;

Αυτό το μυθιστόρημα «παίζει» με τις συμπεριφορές και τα μυστικά. Τα τόσο πολλά προσωπικά και οικογενειακά μυστικά που μπερδεύουν ζωές, συναισθήματα, αποφάσεις, σχέδια.

Κι ο ήρωάς του, ο Ιάσοντας, παίζει με τους ανθρώπους.

Ναι, δυστυχώς, υπάρχουν γύρω μας, ανάμεσά μας, άνθρωποι που αρέσκονται να παίζουν με τους συνανθρώπους τους για τα συμφέροντά τους και μετά να τους διαλύουν. Ψυχικά.

Το Αγάπη-δηλητήριο καταπιάνεται και με δυο μεγάλα θέματα: τη βουλιμία και τη ζήλια.

Η βουλιμία είναι συχνότερη από τη νευρική ανορεξία κι είναι συνήθως γένους θηλυκού. Ταυτίζεται με μια σωματική ανάγκη που καταπατά τη λογική, γίνεται ανεξέλεγκτη. Είναι ένας ισχυρός αμυντικός μηχανισμός.

«Όσο κι αν προσπαθούσα να συγκρατήσω τον εαυτό μου, δεν τα κατάφερα. Έπεφτα με τα μούτρα στο φαγητό, όπως τότε που ήμουν μικρούλα κι ένιωθα πως με είχαν απορροφεί όλοι. Έτρωγα πολύ και γρήγορα, ενώ ένιωθα πως δεν μπορώ να σταματήσω, ούτε να ελέγξω το τι τρώω. Έτρωγα όταν ήμουν μόνη μου. Το φαγητό ήταν το μόνο που με έκανε να νιώθω πληρότητα. Κοιταζόμουν στον καθρέφτη κι έβλεπα μια χοντρή. Μια αξιολύπητη χοντρή. Που της άξιζε να την απατάει ο άντρας της, που της άξιζε να ζει έναν γάμο δυστυχημένο. Χλεύαζα τον εαυτό μου. Μόνο έτσι ηρεμούσα. Εμένα δε μου άξιζε να έχω κάτι αληθινό. Δε μου άξιζε να γίνω μητέρα. Δε μου άξιζε να μ' αγαπάει κανείς», λέει σε κάποιο σημείο η ηρωίδα μου, η Μυρτώ.

Γιατί είναι θυμωμένη, όπως όλοι οι βουλιμικοί άνθρωποι. Βιώνει αρνητικά συναισθήματα, τραυματικές εμπειρίες, μεγαλώνει άβολα με την αίσθηση της αδικίας και της διάκρισης. Νιώθει

άσχημη, κοντή, χοντρή κι ανόητη. Η ζήλια για την αδελφή της, τη Στέλλα, γίνεται ένα με τη βουλμιά της. Κάθε κομπλιμέντο που ακούει για κείνη ακυρώνει τη δική της προσωπικότητα. Μόνο το φαγητό, το πολύ φαγητό την ηρεμεί. Παχαίνει. Αποκτά ακόμα πιο άσχημη εικόνα για τον εαυτό της. Κι εκεί είναι που αρχίζει ένας φαύλος κύκλος.

Η ζήλια, σε οποιαδήποτε μορφή της, αναστατώνει τις σχέσεις, μπορεί να τις καταστρέψει και σε ακραίες περιπτώσεις να καταστρέψει την ίδια τη ζωή μας. Πολλά και διάφορα συναισθήματα μπλέκονται μέσα της. Όπως η οργή, η θλίψη, η ντροπή, η ανεπάρκεια, η απόγνωση, η καχυποψία. «Είναι ένα τέρας που γεννιέται από τον εαυτό του και τρέφεται απ' αυτόν», όπως υποστηρίζει ο Σαίξπηρ. Η ζήλια μάς κάνει να υποφέρουμε. Φωτιά είναι που κατακαίει τα σωθικά μας.

Τελικά, τις ανθρώπινες σχέσεις τις δυσκολεύουμε εμείς οι ίδιοι. Δεν υπάρχουν όμως οδηγίες χρήσεως. Δεν υπάρχουν ανταλλακτικά για τη ζωή και τα συναισθήματα. Υπάρχει μόνο ο δρόμος της αγάπης. Που μας βοηθάει να ελπίζουμε.

Το Αγάπη-δηλητήριο δε βουτάει μονάχα σε δυσάρεστα προσωπικά βιώματα. Προσπαθεί να δώσει λύσεις, να γίνει ένα με την ελπίδα. Ταξιδεύει στο λατρεμένο μου Αιγαίο, αγκαλιάζει ένα παραδεισένιο νησάκι, την Τέλενδο, ένα νησάκι που άμα το γνωρίσετε, πιστέψτε με, θα ξετρελαθείτε. Φαντάζει σαν να ξετρούπωσε μέσα απ' όνειρο.

Το βιβλίο αυτό ταξιδεύει και στην πανέμορφη Κω, στην αγαπημένη μου Κάλυμνο. Μα πρώτα και πάνω απ' όλα, φλερτάρει με τον έρωτα.

Και με την αγάπη.

Εύχομαι να σας κόψει την ανάσα με τις ανατροπές του, να σας στέψει για λίγο πρωταγωνιστές στις ιστορίες του, να σας κάνει να συγκινηθείτε, να βουρκώσετε, να χαρείτε.

Να σας ταξιδέψει.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ στις εκδόσεις Ψυχογιός, που με αγκά-

λιασαν για άλλη μια φορά, ένα μεγάλο ευχαριστώ στον καθένα από εσάς. Για την άπλετη αγάπη σας, τη δύναμη και το κουράγιο που μου χαρίζετε έτσι απλόχερα κάθε μέρα.

Και τώρα σφίξτε μου το χέρι, αφήστε με να υποδυθώ για σας τον ρόλο του σκηνοθέτη.

Ώρα για γύρισμα. Και να...

Η Στέλλα, ο Ιάσοντας, η Μυρτώ, τρεις άνθρωποι που η μοίρα διάλεξε να ενώσει. Φαντάζουν ηθοποιοί που ξέρουν καλά τον ρόλο τους. Και τον παίζουν μπροστά στην κάμερα. Πλησίασμα της κάμερας προς τον άντρα, τώρα προς τις γυναίκες. Ένα ζουμ στα πρόσωπά τους.

Οι ηθοποιοί αρχίζουν να παίζουν. Ταξιδεύουν με ένα καραβάκι στα καταγάλανα νερά του Αιγαίου.

Μόνο που το καραβάκι τους είναι χάρτινο...

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Η Τέλενδος με κοιτούσε σκοτεινή από απέναντι. Ένας αγαπημένος όγκος. Για πρώτη φορά στη ζωή μου κοίταξα το νησάκι κι ανατρίχιασα σύγκορμη. Γιατί κρατούσε στην αγκαλιά του το παιδί μου.

Θα το έβλεπα άραγε σε λίγες ώρες;

Θα ηρεμούσα την καρδούλα του;

Σήκωσα το κεφάλι μου για να κοιτάξω ψηλά. Η Μαριμαρωμένη Βασιλοπούλα κοιμόταν τον αιώνιο ύπνο της στην κορυφή της Τελένδου. Αρχισα να τη ρωτάω. Να την παρακαλάω να μου απαντήσει.

Κρατούσε το παιδί μου κλεισμένο στην αγκαλιά της;

Περιμένα να μου μιλήσει. Να μου πει κάτι. Στ' αλήθεια περιμένα. Χριστέ μου! Είχα αρχίσει να τρελαίνομαι!

Η Βασιλοπούλα, φυσικά, δε μου απάντησε. Συνέχισε να κοιμάται πάνω στο βουνό με όλη της τη μεγαλοπρέπεια, χωρίς να δίνει σημασία στα δράματα των ανθρώπων από κάτω της.

Κι εγώ, μια σταλιά απέναντί της, κοιτούσα και ξανακοιτούσα το ρολόι μου. Κάθε λεπτό που περνούσε μου φαινόταν αιώνας. Κάθισα κάτω. Ακούμπησα το κεφάλι μου στα γόνατά μου. Έγινε ένα με τον μόλο, με την ώρα που περνούσε τόσο αργά, με την υγρασία, με το κρύο. Σιγά σιγά άρχισα να χάνω την επαφή με το περιβάλλον.

«Καλημέρα, κοπελιά!»

Αλαφιάστηκα. Σηκώθηκα όρθια. Ήταν ο ιδιοκτήτης του καϊκιού. Τον ρώτησα πότε θα έφευγε.

«Μη βιάζεσαι! Κάτσε να εμφανιστεί και κανένας άλλος».

Να μη βιαστώ; Αχ, αν ήξερε! Το παιδί μου με περιμένα. Ο

γιος μου. Θα είχε τρελαθεί το μωρό μου. Ας ήταν καλά, Θεέ μου. Ας μην το είχε πειράξει ο τρελός.

Μέχρι να εμφανιστούν κι άλλοι επιβάτες, μέχρι να ξεκινήσουμε, μέχρι να φτάσουμε, πέντε λεπτά απόσταση, μου φάνηκε πως πέρασαν χρόνια. Κατέβηκα από το καΐκι και πήρα τον δρόμο που οδηγούσε στο σπίτι του Ιάσονα και της Μυρτώς.

Ήξερα πού ήταν από τις περιγραφές του πατέρα μου. Εκεί να τα ευτυχισμένα, τα χρυσά χρόνια...

Μπορεί να ήταν πρωί, θύμιζε όμως βράδυ. Σκοτεινός ουρανός μου έκανε παρέα. Κι ένας αέρας που με πάγωνε. Οι λιγοστοί κάτοικοι του νησιού ήταν ακόμη κλεισμένοι στη ξεστασιά τους. Κι εγώ είχα φτάσει στο τέλος της οδυνηρής διαδρομής μου.

Η έπαυλη της αδελφής μου ήταν ένα πανέμορφο κάτασπρο σπίτι. Δέσποζε σε ένα ύψωμα. Εκεί κρατούσε φυλακισμένο το παιδί μου. Άρχισα να τρέχω στην ανηφόρα.

Έπεσα πάνω στην εξώπορτα με όλο μου το βάρος. Πάτησα το κουδούνι με κομμένη την ανάσα.

«Ιάσονα! Ιάσονα!» φώναξα κι άρχισα να χτυπάω την πόρτα. Δεν περίμενα πολύ.

«Επιτέλους! Καλώς όρισες στο φτωχικό μου», είπε και μου άνοιξε διάπλατα τη μεγάλη ξύλινη πόρτα.

Μπροστά μου δεν έβλεπα τίποτα. Μόνο τον άνθρωπο που είχε απαγάγει το παιδί μου. Είχα κοκαλώσει στη θέση μου.

Οι παλάμες μου γροθιές, έτοιμες να τον αντιμετωπίσουν. Η καρδιά μου κόντευε να πεταχτεί έξω από το στήθος μου. Τα μάτια μου με έκαιγαν. Το κεφάλι μου σφυροκοπούσε ανελέητα.

«Τόσο ταξίδι έκανες, δε θέλεις να περάσεις μέσα;» με ρώτησε ο πατέρας του παιδιού μου.

«Ιάσονα, πού είναι ο Μιχάλης;» κατάφερα τελικά να τον ρωτήσω.

«Μπες μέσα και θα τα πούμε όλα. Θα τα κάνουμε όλα. Να είσαι σίγουρη γι' αυτό», μου είπε χαμογελώντας και μου έκανε χώρο να περάσω.

Μπήκα. Μέσα. Χώθηκα στο στόμα του λύκου.

Ένα παλάτι.

Δε με ένοιωζαν αυτά. Τον πλησίασα. Τον ταρακούνησα.

«Θέλω το παιδί μου!»

Με αγκάλιασε.

Τραβήχτηκα.

«Κοίτα, μωρό, πρέπει να μιλήσουμε. Τι ήταν αυτό που μου είπες στο τηλέφωνο; Εκείνες οι μπουρδες πως το παιδί είναι γιος μου. Ψέματα μου είπες για να μην πειράξω τον μικρό, έτσι δεν είναι;»

«Δεν αντέχω άλλο. Ιάσωνα, πού είναι το παιδί;» φώναξα.
«Γιατί μου το έκανες αυτό;»

«Θα σταματήσεις να ρωτάς τα ίδια και τα ίδια; Πες μου. Πρέπει να μου πεις. Μου είπες ψέματα, έτσι;»

Δεν απάντησα.

Με έπιασε άγρια από το μπράτσο και με οδήγησε στο σαλό-νι, στα σκοτεινά. Το σπίτι δεν ήταν φωτισμένο.

Με ανάγκασε να καθίσω στον καναπέ, απέναντι από το τζάκι που έλουξε με τις φλόγες του τον χώρο. Ήταν ένα τεράστιο τζάκι. Φτιαγμένο από το ακριβότερο μάρμαρο. Ήθελε και πολυτέλειες, ο σιχαμένος.

Κάθισε δίπλα μου. Κολλητά. Η ανάσα του βρομοκοπούσε ούισκι.

«Θέλω το παιδί μου!»

«Το παιδί σου ή το παιδί μας;»

Τον κοίταξα.

«Ιάσωνα, σε παρακαλώ. Σε ικετεύω! Πες μου πού είναι ο Μιχάλης. Εδώ τον έχεις; Θα έχει τρελαθεί το μικρό μου. Πες μου, σε παρακαλώ, πού είναι ο Μιχάλης!»

«Είναι γιος μου;» με ρώτησε πάλι.

Τον κοίταξα. Δεν ήθελα να του πω ξανά την αλήθεια. Κρυστάλλοι πίσω από το δάχτυλό μου. Το ήξερα. Άνοιξα το στόμα μου να του απαντήσω, αλλά οι λέξεις δεν έβγαιναν.

«Θα μου πεις πού είναι το παιδί και μετά θα σου απαντήσω», κατάφερα τελικά να πω.

«Βρε βρόμα! Πες μου την αλήθεια. Πες μου αν είναι δικός μου γιος! Θέλω να ξέρω! Το δικαιούμαι!» ούρλιαξε.

«Πού είναι ο Μιχάλης;» ρώτησα πάλι.

Σηκώθηκε όρθιος. Το ίδιο κι εγώ.

Οι φλόγες του τζακιού αντανακλούσαν στο πρόσωπό του. Τον έκαναν να μοιάζει με τον ίδιο τον διάολο. Τα μάτια του έλαμπαν κατακόκκινα από το ποτό, από τη λάμψη της φωτιάς, από την οργή.

«Θέλω το παιδί μου! Πού το έκρυψες;» φώναξα πάλι.

Με άρπαξε από τα χέρια και με ταρακούνησε.

«Είναι γιος μου; Δικός μου γιος; Είναι παιδί μου; Πες μου, που να πάρει!» ούρλιαξε.

«Ναι!» είπα ξέπνοα.

Και τότε με χαστούκισε.

Άγρια.

Με έριξε στον καναπέ. Έπεσε πάνω μου με όλο του το βάρος. Με το ένα του χέρι κρατούσε σφιχτά τα χέρια μου πάνω από το κεφάλι μου, με το άλλο άρχισε να ξεκουμπώνει το παντελόνι του.

«Αυτό είναι κάτι που ήθελα να κάνω καιρό τώρα! Από τότε που με παράτησες. Από τότε που άλλαξα τη ζωή μου για χάρη σου», μουρμούρισε μέσα στο αυτί μου. «Είσαι μια πόρνη. Μια πόρνη του κερατά! Αυτό σου αξίζει!»

Πάλευα να του ξεφύγω. Δυσκολεύτηκε να λύσει τη ζώνη του και χαλάρωσε κάπως το σφίξιμό μου. Αντιστάθηκα με ολόκληρο το κορμί μου και κατάφερα να τον ρίξω κάτω από τον καναπέ. Προσπάθησα να σηκωθώ όρθια για να του ξεφύγω, αλλά εκείνος με άρπαξε από τα μαλλιά κι άρχισε να τα τραβάει με μανία.

Παλεύαμε όρθιοι τώρα. Ήταν πολύ δυνατός άντρας. Με χαστούκισε ξανά και ξανά. Κάθε φορά και πιο δυνατά.

Κάποια στιγμή κόλλησε το κορμί του πάνω μου. Και τότε βρήκα την ευκαιρία και τον δάγκωσα στον λαιμό.

Άγρια, πολύ άγρια.

Μούγκρισε κι έκανε να πιάσει το σημείο που τον πόνεσε. Κι-
τάφερα να πάρω μια βαθιά ανάσα. Τον έσπρωξα μακριά μου
όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Πού τη βρήκα τόση δύναμη;

Ταλαντεύτηκε. Έχασε την ισορροπία του, σκόνταψε στο τρα-
πεζάκι μπροστά μας κι έπεσε ανάσκελα κάτω, χτυπώντας με δύ-
ναμη το κεφάλι του στην άκρη του μαρμάρινου τζακιού. Άκου-
σα έναν μαλακό, υγρό γδούπο.

Και μετά τίποτα.

Ήταν πεσμένος στο πάτωμα. Δεν ξανασηκώθηκε για να μου
ορμήσει. Έκανα να τρέξω μακριά του, αλλά κάτι με κράτησε.
Τον κοίταξα αλαφιασμένη.

Είχε ανοίξει το κεφάλι του.

«Ιάσωνα, Ιάσωνα!» ούρλιαξα με όση δύναμη είχε απομείνει
μέσα μου.

Τα μάτια του ήταν κλειστά. Από το ανοιγμένο του κεφάλι
έτρεχε αίμα, που γρήγορα σχημάτισε ένα κατακόκκινο αυλά-
κι στο πάτωμα.

Τον πλησίασα. Γονάτισα δίπλα του. Τον ταρακούνησα.

«Όχι, όχι!» είπα με κομμένη την ανάσα.

Τον είχα σκοτώσει; Τον είχα σκοτώσει!

Κανένας δε θα πίστευε πως βρισκόμουν σε αυτοάμυνα.

Θα με έπιαναν.

Φόνος; Φόνος!

Στέλλα

Σεπτέμβριος 2014

Πολλοί υποστηρίζουν πως το πεπρωμένο, το καθορισμένο από τη μοίρα, το προδιαγεγραμμένο, είναι αυτό που κατευθύνει τον ανθρώπινο βίο, χωρίς να μπορούμε να αντιδράσουμε σε ό,τι κι αν μας επιφυλάσσει το μέλλον. Διαδίδουν πως είμαστε έρμαια του πεπρωμένου μας.

Κάποτε διαφωνούσα.

Γιατί πίστευα ακράδαντα πως έχουμε την ελευθερία και τον νου να το ορίσουμε σύμφωνα με τις δικές μας επιλογές, πως δεν υπάρχει τίποτα προδιαγεγραμμένο. Πίστευα πως μπορούμε να χαράξουμε τη δική μας ζωή, να κάνουμε τις επιλογές μας. Να αντισταθούμε στα πάθη μας, να ανακαλύψουμε την προσωπική μας Ιθάκη, όπως ο Οδυσσέας.

Ώσπου πριν από δύο χρόνια και τρεις μήνες ακριβώς, τον Ιούνιο του 2012, γνώρισα τον Ιάσονα.

Και τότε άλλαξα τελείως γνώμη.

Ήταν άραγε γραμμένο στη μοίρα μου να τον γνωρίσω; Ήταν επιλογή μου να κάνω σχέση μαζί του; Έφταιγε που λάτρευα το διάβασμα κι έτρεχα σε όλες τις εκθέσεις βιβλίου; Αχ, δεν έπρε-

πε να πάω εκείνο το καλοκαίρι στο Πασαλιμάνι για να ενημερωθώ για τις καινούργιες εκδόσεις. Δεν έπρεπε να δώσω σημασία σε εκείνο τον άντρα που με πλησίασε με αργά, σταθερά βήματα και μου χαμογέλασε.

Έδωσα όμως.

Ήταν δική μου επιλογή ή παιχνίδι της μοίρας;

Είχε περίεργο ύφος. Με κοιτούσε από πάνω μέχρι κάτω, λες και με σκανάρizε. Ήταν αρρενωπός, ψηλός και σωματώδης. Ένας άντρας που δε θα περνούσε εύκολα απαρατήρητος. Τα μάτια του, στο λαμπερό χρώμα του μελιού, πανέξυπνα, και τα μαλλιά του πλούσια και σπαστά, στο ίδιο χρώμα με τα μάτια του.

Δεν έφυγα. Δεν πισωπάτησα. Του επέτρεψα να έρθει κοντά μου. Ίσως έπρεπε να αρχίσω να τρέχω. Ίσως έπρεπε να εξαφανιστώ. Δεν το έκανα. Δεν κουνήθηκα από τη θέση μου.

Θυμάμαι πως κι εγώ τον κοιτούσα κι ένιωθα κάτι παράξενο. Σαν να με έωνε μια αδιόρατη κλωστή μαζί του. Σαν όλη εκείνη η καλοκαιρινή έκθεση βιβλίου στο Πασαλιμάνι να στηθήκε μόνο και μόνο για να συναντηθούμε. Συμπεριφέρθηκα σαν να έπαιζα σε ταινία. Σαν να περιμένα τις εντολές κάποιου αόρατου σκηνοθέτη για να αντιδράσω, να πω κάτι, να κάνω κάτι. Κομπάρσοι μου φάνηκαν όλοι οι άνθρωποι γύρω μου. Οι άντρες, οι γυναίκες, τα παιδιά, που έσκυβαν πάνω από τους πάγκους των περιπτέρων των εκδοτικών οίκων, που ήταν φορτωμένοι με βιβλία.

Τελικά δεν κουνήθηκα από τη θέση μου. Απλά και μόνο γιατί βαθιά μέσα μου ήθελα να με πλησιάσει. Ίσως γιατί πίστεψα πως ο Θεός με λυπήθηκε. Κι ετοιμαζόταν να μου δώσει άλλη μια ευκαιρία. Μια ευκαιρία που έπρεπε να την αρπάξω.

Ήμουν είκοσι πέντε χρονών κι είχα πολύ καιρό να κάνω σχέση.

Άρα; Άρα εγώ επέλεξα να του ανταποδώσω το χαμόγελο όταν με πλησίασε. Κι όχι η μοίρα. Εγώ του απάντησα σε αυτό που με ρώτησε.

Ήταν κάτι αστείο. Δε θυμάμαι τι. Το μόνο που θυμάμαι ήταν πως έβαλα τα γέλια.

«Με λένε Στέλλα», του είπα μετά και του έδωσα το χέρι μου. Χωρίς να με πιέσει κανένας.

«Με λένε Ιάσωνα», μου απάντησε εκείνος και μου έδωσε το δικό του χέρι.

Κάπως έτσι άρχισε η ιστορία μας.

Καθίσαμε σε μια καφετέρια απέναντι από την έκθεση, με κέρασε καφέ. Δε σταματήσαμε να μιλάμε. Μόλις είχαμε γνωριστεί, κι όμως φαίνεται πως είχαμε πολλά να συζητήσουμε.

Ταιριάζαμε. Ταιριάζαμε;

Αν γνωρίζαμε από πριν όμως πως η γνωριμία μας θα μας οδηγήσει στον γκρεμό;

Τα λεπτά κυλούσαν, ο ήλιος είχε δύσει εδώ και ώρα κι εμείς συνεχίζαμε να μιλάμε και να μιλάμε, λες και γνωριζόμασταν χρόνια, λες και δε θέλαμε να αποχωριστούμε.

Όταν τελικά κατάφερα να κοιτάξω το ρολόι μου, η ώρα είχε φτάσει δέκα. Σάσιση.

«Πρέπει να φύγω», μουρμούρισα.

Ο Ιάσωνας χαμογέλασε.

«Κι εγώ πρέπει να ξυπνήσω πολύ νωρίς αύριο», μου είπε. Σηκωθήκαμε και λίγο πριν αποχαιρετιστούμε ανταλλάξαμε τηλέφωνα.

Εκείνη τη στιγμή ήταν που άκουσα μια φωνή μέσα μου που ούρλιαζε απεγνωσμένα:

«Όχι! Όχι! Μην το κάνεις αυτό! Φύγε μακριά του όσο πιο γρήγορα μπορείς. Τώρα που μπορείς! Φύγε! Μην τολμήσεις να του δώσεις το τηλέφωνό σου!»

Παραξενεύτηκα.

Την αφήφησα μεμιάς αυτή την περιέργη φωνή κι έγραψα σε ένα χαρτάκι το κινητό μου. Ούτε έδωσα σημασία στα μάτια του Ιάσωνα, που γυάλισαν παράξενα μόλις το πήρε και το έκλεισε σφιχτά στη χούφτα του.

Ναι, του έδωσα το τηλέφωνό μου. Κι ήταν ένα τεράστιο, ένα μοιραίο λάθος.

Όμως έχω ελαφροντικά, δεν έχω; Γιατί τότε δεν ήξερα τι επρόκειτο να μου συμβεί. Πώς ήταν δυνατόν να ξέρω;

Μου τηλεφώνησε την επόμενη μέρα. Συναντηθήκαμε ξανά και ξανά. Για ένα ποτό σε κάποιο μπαρ, για φαγητό σε κάποιο εστιατόριο. Πήγαμε και στον κινηματογράφο. Λατρεύαμε κι οι δύο τον Ρόμπερτ ντε Νίρο. Σε κάποιο από τα αλλεπάλληλα ραντεβού μας καταλήξαμε στο διαμέρισμά μου.

«Αχ, μακάρι να τον ερωτευτώ παθιασμένα αυτό τον άντρα», ευχήθηκα εκείνη τη νύχτα όταν με στρίμωξε, λίγο άγαρμπα είναι η αλήθεια, στον καναπέ του σαλονιού μου.

Κάναμε για πρώτη φορά έρωτα.

Η σχέση μας συνεχίστηκε. Βγαίναμε έξω και μετά καταλήγαμε στο κρεβάτι μου. Τέσσερις, πέντε, μπορεί κι έξι φορές από την ημέρα που τον καλοδέχτηκα στο σπίτι μου ξαφνικά ανακάλυψα τα ξυριστικά του παρατημένα στο μπάνιο μου.

Το ξυραφάκι του, την κρέμα, το πινέλο, την κολόνια του για μετά το ξύρισμα. Ολόκληρο το σετ!

Τα κοίταξα έκπληκτη. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ. Δεν ήξερα τι να κάνω. Τον ήθελα στη ζωή μου;

Ναι. Γιατί όχι; σκέφτηκα. Γιατί να μην του δώσω μια ευκαιρία; Ποιος ξέρει; Μπορεί να είναι ο άντρας της ζωής μου. Ο ένας και μοναδικός.

Εκείνο το σετ με τα ξυριστικά έφταιγε. Κι εκείνες οι σκέψεις μου, που τον έβαλαν για τα καλά στην καθημερινότητά μου.

Όσπου ήρθε η μέρα, ήρθε η στιγμή που δεν ήθελα να ξαναδώ ποτέ στη ζωή μου αυτό τον άνθρωπο.

Κάτι πολύ δύσκολο. Μπορεί κι ακατόρθωτο.

Από τότε, κάθε πρωί, αμέσως μόλις ξυπνήσω η πρώτη σκέψη που με πλημμυρίζει, που με γεμίζει ανασφάλεια είναι μία και μοναδική: πώς θα μπορέσω να απαλλαγώ μια για πάντα από αυτόν.

Ευπνάω και σκέφτομαι πως δεν μπορεί να έγινα εγώ ένα με αυτό τον άνθρωπο, να τον αγάπησα. Άραγε τον αγάπησα; Γιατί τον έβαλα στη ζωή μου; Γιατί δέχτηκα έστω και να με αγγίξει;

Κάθε μέρα. Κάθε λεπτό. Όπως και σήμερα.

Δύο χρόνια και τρεις μήνες μετά.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και σηκώνομαι. Είναι έξι το πρωί. Είναι ώρα να ετοιμάσω το πρωινό. Ο Μιχάλης πρέπει να είναι έτοιμος στις επτά. Πρέπει να τον πάω στον βρεφονηπιακό σταθμό. Κι έπειτα να φορέσω το ευγενικό χαμόγελο της δουλειάς μου, να εξυπηρετήσω τους πελάτες της τράπεζας, να περάσω άλλη μια μέρα.

Να αντέξω...

Ο μικρός, αγουροξυπνημένος, με κοιτάει με λατρεία. Είναι το ορόσημο της ζωής μου, η κινητήρια δύναμή μου. Ο μοναδικός λόγος που χαμογελάω ακόμη. Τον αρπάζω στην αγκαλιά μου κι αρχίζουμε να στριφογυρνάμε στο δωμάτιο. Ξεκαρδίζεται στα γέλια.

Ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο.

Κάνω άσχετες σκέψεις για να περάσουν τα δευτερόλεπτα. Για να σταματήσει να χτυπάει. Για να σταματήσω να ακούω αυτό τον αναθεματισμένο ήχο.

Όχι! Δε θα το σηκώσω. Δε θέλω να το σηκώσω. Ο Μιχάλης με κοιτάζει. Αν και είναι μόλις δεκαέξι μηνών, ξέρει πως όταν ακούγεται αυτός ο ήχος σηκώνουμε το ακουστικό. Καταλαβαίνει πως έχω τρομάξει. Όλα τα καταλαβαίνει, παρόλο που είναι τόσο μικρούλης. Νιώθει ακόμα και το πώς αισθάνομαι, σαν να είναι κομμάτι από τον ίδιο μου τον εαυτό.

Με κοιτάζει τρομαγμένος, παραξενεμένος.

Του χαμογελάω όσο πιο καθησυχαστικά μπορώ. Έτσι που αναστατώνομαι κάθε φορά που χτυπάει το τηλέφωνο, στο τέλος το παιδί θα το ακούει και θα φοβάται. Ένα σωρό παιδαγωγικά βιβλία έχω διαβάσει για τη σωστή ανατροφή των παιδιών. Δε λένε πως τα παιδιά μιμούνται τους γονείς; Τις αγωνίες τους; Τους φόβους τους; Ο μικρός μου με μιμείται. Πρέπει να μάθω να αντιμετωπίζω τα άγχη μου. Είμαι μητέρα πια. Έχω υποχρεώσεις. Ευθύνες χιλιάδες. Αλλά πώς να του δώσω να καταλάβει ότι δεν μπορώ να αντιμετωπίσω τον πατέρα του;

Τον ακουμπάω και πάλι στο κρεβάτι του. Βγαίνω τρέχοντας από το δωμάτιό του για να μη βλέπει πόσο αναστατωμένη είμαι και μπαίνω στο σαλόνι. Εκεί σταματάω να τρέχω.

Πλησιάζω αργά αργά τη συσκευή του τηλεφώνου.

Είναι χαζό, αλλά πιστεύω ότι αν αργήσω να πλησιάσω το τηλέφωνο θα σταματήσει να χτυπάει. Λάθος μου. Ο ήχος του μου τρυπάει τα αυτιά.

Συνεχής, διαπεραστικός, ανατριχιαστικός.

Δεν αντέχω να τον ακούω άλλο. Σηκώνω το ακουστικό και, ναι, είναι αυτός. Ο άντρας που σιχαίνομαι. Είναι η χαρακτηριστική του φωνή.

Δε χρειάζεται να μιλήσω. Ξέρει πως είμαι εγώ.

«Θα το πληρώσεις», μου λέει.

Ο τόνος της φωνής του αυτάρεσκος, σκληρός. Κακιασμένος.

«Θα το πληρώσεις πολύ ακριβά, μ' ακούς;» επαναλαμβάνει.

Ακούω. Μπορώ να κάνω κι αλλιώς; Η καρδιά μου χτυπάει ακανόνιστα. Ξέρει πια τόσο καλά πώς να με κάνει να τρομάζω. Ξέρει...

Παίρνω μια βαθιά ανάσα. Δεν απαντώ. Ύστερα κατεβάζω το ακουστικό όσο πιο δυνατά μπορώ.

Ξέρω πως και σήμερα του έκανα το χατίρι.

Ξέρει πως και σήμερα με έκανε να τρέμω ολόκληρη...

Αύγουστος 2012

Η Κως τέντωνε νωχελικά το κορμί της στην ήρεμη καταγάλανη θάλασσα. Οι ψηλοί ευκάλυπτοι με τους λείους κορμούς στον κεντρικό δρόμο προς το Ψαλίδι στέκονταν περήφανοι, ατενίζοντας από ψηλά τους τουρίστες. Τα φύλλα τους ασημότερεμαν στο ελαφρύ αεράκι που τους σιγοτραγουδούσε καλοκαιρινές σερενάτες. Οι μέλισσες ζουζούνιζαν ευτυχισμένες. Ρουφούσαν ανέμελα το

νέκταρ από τα λευκά, εύθραυστα κι αρωματισμένα άνθη τους.

Αυτά τα δέντρα γνωρίζουν καλά τους τουρίστες. Τους καλοκαιρινούς μήνες είναι αναπόσπαστο κομμάτι της ζωής τους. Έχουν συνηθίσει να ακούν τις παράξενες γλώσσες τους, προσπαθούν να τους καλωσορίσουν με όποιο τρόπο μπορούν. Τους δροσιζουν με τον ίσκιο τους, διώχνουν μακριά τους τα κουνούπια και τις ζεστές ημέρες αναζωογονούν τα πνευμόνια τους με το αρωματικό νέφος των φύλλων τους.

Τον τελευταίο μήνα του καλοκαιριού οι ξένοι τουρίστες θαρρείς πως κατακτούν ολόκληρο το νησί. Οι Έλληνες παραθεριστές δεν είναι πολλοί. Οι ντόπιοι κάνουν τις διακοπές τους τον χειμώνα. Το καλοκαίρι δουλεύουν ακατάπαυστα μέρα νύχτα. Εργάζονται σε τουριστικά γραφεία, ξενοδοχεία, εστιατόρια, σουπερμάρκετ, τουριστικά πλοιάρια, μαγαζιά που νοικιάζουν μηχανάκια και ποδήλατα, πολλά ποδήλατα, σε ένα νησί που μοιράζει απλόχερα τους θησαυρούς του, που απλώνει δρόμους απέραντους για να το εξερευνήσουν. Την καλοκαιρινή περίοδο η ζωή στην Κω φαντάζει παραμυθένια.

Κι εκείνος ο Αύγουστος κυλούσε νοχελικά κι εκείνο τον μήνα το νησί ζούσε τον θρύλο του, απολαμβάνοντας τον θαυμασμό των επισκεπτών του. Ατελείωτες νότες αρχαίων χρόνων, νότες Τουρκοκρατίας και λίγες, ελάχιστες πια, ιταλικές έφτιαχναν και για φέτος το πεντάγραμμο ενός από τα πιο «εξωτικά» μέρη της Ελλάδας.

Την αγαπούσα την Κω. Την ήξερα καλά από μικρό παιδί. Κομμάτι της ίδιας μου της ζωής ήταν. Τόσο αλλιώτικη από το δικό μου το νησί, την Κάλυμνο, που στέκει αγέρωχη λίγα μόνο μίλια μακριά της.

Η Κως κι η Κάλυμνος. Δυο νησιά του Αιγαίου τόσο κοντά, κι όμως τόσο διαφορετικά. Λες κι ο Θεός τα έπλασε επίτηδες έτσι, για να αλληλοσυμπληρώνονται. Το καθένα έχει τον δικό του χαρακτήρα, τη δική του προσωπικότητα. Γόνιμο έδαφος, απέραντα καταπράσινα χωράφια με πλούσια βλάστηση, πολ-

λές πηγές και πεδιάδες, δρόμοι που θυμίζουν λεωφόρους, στο νησί του Ιπποκράτη. Άγονο κι ορεινό έδαφος που καθιστά δύσκολη την καλλιέργειά του, λίγες κοιλάδες στα παραλία, αγριάδα, βράχια, θεόρατα βράχια και στενοί δρόμοι, στο νησί των σφουγγαράδων.

Κάθε νησί με την ομορφιά του, τις ιδιαιτερότητές του, τη μεγαλοπρέπειά του, τις κρυφές και φανερές ομορφιές του.

Όταν συζητήσαμε με τον Ιάσονα για το πού θα περάσουμε τις λιγοστές διακοπές μας, διάλεξα αμέσως την Κω, χωρίς να το σκεφτώ δεύτερη φορά. Δέκα μέρες είχαμε μόνο στη διάθεσή μας. Ήθελα να χαράξω στη μνήμη μου το νησί που αγαπούσα με τον άντρα που είχε μόλις χωθεί στη ζωή μου σαν σίφουνας. Ήθελα να γνωρίσω τον χαρακτήρα του σε έναν τόπο αγαπημένο μου, σε ένα μέρος που κάθε φορά που το επισκεπτόμουν βίωνα κάτι διαφορετικό.

Η Κως είναι για μένα ένα δώρο τυλιγμένο με αμέτρητα χαρτιά, που τα ανοίγεις σιγά σιγά για να δεις τι κρύβεται μέσα. Σε προτρέπει να ανακαλύψεις τις κρυφές χάρες της, να ενθουσιαστείς, να μείνεις με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη.

Ο Ιάσοντας δεν είχε πάει ποτέ στην Κω, του άρεσε η ιδέα από την πρώτη στιγμή.

Μέναμε σε ένα από τα πιο όμορφα ξενοδοχεία στο Ψαλίδι, κοντά στο κέντρο της πόλης. Μαγευτικές στιγμές δίπλα στην παραλία, έρωτας κάτω από το φως του φεγγαριού, ατελείωτες βόλτες με τα ποδήλατα. Κάθε μέρα ανακαλύπταμε και μια καινούργια γωνιά, κάθε μέρα γινόμασταν ένα με τον ήλιο, την καλοκαιριότητα, την ξενοιασιά, την ευτυχία.

«Πονηρούλα μου! Ήσουν απόλυτα σίγουρη πως θα μου άρεσε αυτό το νησί, έτσι δεν είναι;» με ρώτησε ένα βράδυ.

Πίναμε ένα ποτό δίπλα στη θάλασσα. Ύστερα κι άλλο κι άλλο. Το μπαρ του ξενοδοχείου μας είχε απλωμένες τις καρέκλες του δίπλα στο κύμα. Ένας τεράστιος προβολέας φώτιζε την άμμο, της χάριζε ένα εξωπραγματικό χρώμα. Το φεγγάρι γλιστρού-

σε στα ήρεμα νερά κι εκείνα ζαλίζονταν από το θεϊκό του χρώμα και του ανταπέδιδαν το χαμόγελο.

Η μαγεία της θάλασσας του Αιγαίου.

«Είναι ένα νησί που αρέσει σε όλους», μουρμούρισα χαμογελώντας. «Ιδιαίτερα αν ξέρεις τον τρόπο να μένεις μακριά από τους τουρίστες που το κατακλύζουν. Υπάρχει όμως ελληνικό νησί που να μην είναι όμορφο;» συνέχισα.

Αναρωτήθηκα γιατί μιλούσα τόσο κοινότοπα.

«Ακόμα κι η έρημος θα μου φαινόταν παράδεισος δίπλα σου, μωρό μου», απάντησε εκείνος και με φίλησε τρυφερά.

Έκλεισα τα μάτια μου και πήρα μια βαθιά αναπνοή.

Από τον περασμένο Ιούνιο, από τότε που εισέβαλε ο Ιάσωνας στη ζωή μου, ο καιρός περνούσε τόσο γρήγορα. Ήμουν συνηθισμένη να ζω μόνη μου, γι' αυτό και παραξενεύτηκα. Με παραξένευε ακόμα το πώς κατάφερνε να με χειρίζεται χωρίς να το καταλαβαίνω.

Το πώς έκανε πάντα αυτό που ήθελε.

Δε με ρώτησε αν ήθελα να μείνουμε μαζί, αν συμφωνούσα να συγκατοικήσουμε. Ένα βράδυ μόνο παρασύρθηκα, του επέτρεψα να κοιμηθεί στο σπíti μου και το πρωί, όταν έφυγε για τη δουλειά του, είδα το σετ ξυρίσματός του παρατημένο στο μπάνιο μου. Δεν έδωσα και τόσο μεγάλη σημασία. Λίγες ημέρες αργότερα όμως τα έχασα όταν ανακάλυψα κι άλλα πράγματά του. Στην κρεβατοκάμαρά μου, στο συρτάρι της ντουλάπας, είχε αφήσει μερικά εσώρουχα. Και στην κουζίνα μου, δίπλα στα κορν φλέικς που προτιμούσε, με περίμενε μια κούπα του καφέ με το σήμα της αγαπημένης του ομάδας.

Πώς τα είχε καταφέρει; Πώς τα είχε φέρει όλα αυτά χωρίς να το πάρω χαμπάρι;

Έτσι ξαφνικά κι απρόσμενα εγκαταστάθηκε στο σπíti μου. Κι άρχισε να συμπεριφέρεται σαν να του ανήκε. Ήταν δικηγόρος, το γραφείο του βρισκόταν στη λεωφόρο Κηφισίας και νοίκιαζε ένα μικρό διαμέρισμα στα Εξάρχεια. Καθυστέρησα λίγο

να κουβεντιάσω το θέμα που με απασχολούσε μαζί του, να τον ρωτήσω γιατί σκόρπισε εδώ κι εκεί τα πράγματά του, ώσπου ένα πρωί μου ανακοίνωσε πως θα ζούσαμε μαζί.

Ένα από τα ελαττώματά μου είναι κι η αναποφασιστικότητα. Τον ήθελα κοντά μου; Θα θύμωνε αν τον ρωτούσα γιατί είχε παρατήσει ένα σωρό πράγματα στο διαμέρισμά μου; Τελικά βρήκα το κουράγιο και του έκανα την ερώτηση.

«Χάνω πολλές ώρες με τις μετακινήσεις. Οπότε θα μείνω μαζί σου, εδώ στο σπίτι σου, στο Μαρούσι. Με βολεύει που βρίσκεται μια ανάσα από τη λεωφόρο Κηφισίας. Άλλωστε, θα σε βοηθάω και στο ενοίκιο», δήλωσε.

Χωρίς καν να περιμένει την απάντησή μου.

Κι έτσι, πριν καλά καλά το συνειδητοποιήσω, απέκτησα συγγάτοικο. Γιατί δεν ήθελα να τον κάνω να νιώσει άσχημα. Δε μου πήγαινε καρδιά να τον στενοχωρήσω. Άφησα τα πράγματα να πάρουν τον δρόμο τους, παρόλο που βαθιά μέσα μου ήξερα πως έκανα λάθος, πως γρήγορα θα το μετάνιωνα.

Εκείνο τον καιρό έψαχνα για δουλειά. Η κρίση είχε απλώσει γερά τις ρίζες της στη χώρα, η ανεργία χτυπούσε υψηλά νούμερα. Είχα προετοιμάσει τον εαυτό μου ότι θα μπορούσα να δοκιμάσω τις ικανότητες και τις γνώσεις μου σε κάποια δουλειά που δε θα ήταν απαραίτητα αυτό που σπούδασα με τη στενή έννοια.

Για να πω την αλήθεια, δεν ήξερα αν ήθελα να τον διώξω. Είχα αρχίσει να συνηθίζω τη ζωή μαζί του. Επιπλέον τα χρήματα που είχαν καταθέσει οι γονείς μου στον τραπεζικό λογαριασμό μου άρχισαν να τελειώνουν. Ήταν ανακούφιση να πληρώνει ο Ιάσοντας το μισό ενοίκιο.

Σίγουρα ο πατέρας μου δε θα είχε καμιά αντίρρηση να με βοηθήσει κι άλλο οικονομικά. Όποτε με ρωτούσε όμως του έλεγα πως δεν αντιμετώπιζα κανένα πρόβλημα. Ήξερε πως μετέφραζα συγγράμματα οικονομικών επιστημών, πως κέρδιζα κάποια χρήματα. Δεν ήθελα να τον επιβαρύνω περισσότερο. Είχε ξοδέψει πολλά χρήματα για μένα. Από την πρώτη στιγμή που έφυγα από την

Κάλυμνο, τον τόπο που γεννήθηκα και μεγάλωσα, κι ήρθα στην Αθήνα για να σπουδάσω στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο, δεν είχε σταματήσει να με βοηθάει. Πλήρωνε το νοίκι του μικρού διαμερίσματός μου κάπου στην Κυψέλη κι όταν απέκτησα το πτυχίο μου πλήρωσε ακόμα και τα έξοδα για το μεταπτυχιακό μου, σε ένα από τα πανεπιστήμια της Αγγλίας. Τροφοδοτούσε ασταμάτητα τον λογαριασμό μου στην τράπεζα.

Όταν τελείωσα τις σπουδές μου στο εξωτερικό, αποφάσισα να μείνω μακριά από το κέντρο. Διάλεξα τα βόρεια προάστια. Νοίκιασα ένα διαμέρισμα με δύο υπνοδωμάτια στο Μαρούσι, κοντά στο Ολυμπιακό Στάδιο, πιστεύοντας πως θα έβρισκα γρήγορα δουλειά. Έκανα λάθος.

Κι οι μέρες κυλούσαν παρέα με τον Ιάσονα, τα τρεξίματά μου και την αγωνία μου για την αναζήτηση εργασίας.

Δεν είχα πρόθεση να πάω διακοπές. Δε συμβιβάζονται η χαλάρωση κι η ανεμελιά με την ανεργία.

Όμως ο Ιάσοντας επέμενε.

«Δέκα μέρες δε σε βγάζουν και τόσο πολύ από τον προϋπολογισμό σου, μωράκι μου», μου έλεγε και μου ξανάλεγε, μέχρι που με έπεισε.

Δε μετάνιωσα που ακολούθησα τελικά τη συμβουλή του. Ξάπλωνα στην αμμουδιά κι έβγαζα από το μυαλό μου τα προβλήματα της πρωτεύουσας. Γνώριζα στον Ιάσονα κάθε γωνιά του νησιού που αγαπούσα. Από τις πρώτες κιόλας στιγμές μας στο νησί βουτήξαμε στην ηρεμία, στη γαλήνη, στη διασκέδαση. Σεργιανίσαμε στο ιστορικό κέντρο της πόλης, τους αρχαιολογικούς χώρους, τη Δημοτική Αγορά.

Η Κως θυμίζει απέραντο αρχαιολογικό πάρκο. Αρχαία μνημεία κι αρχαιολογικοί χώροι βρίσκονται διάσπαρτα παντού, όπου κι αν στρέψεις το βλέμμα σου, γίνονται ένα με το γαλάζιο του ουρανού και της θάλασσας.

Περιπλανηθήκαμε στο μεσαιωνικό περιβάλλον του κάστρου των Ιπποτών, περπατήσαμε στην παλιά πόλη, απολαύσαμε μι-

κρασιατικές γεύσεις στο Πλατάνι ή Κερμετέ, την παλιά τουρκική συνοικία του νησιού. Επισκεφτήκαμε το Ασκληπιείο, το πιο φημισμένο μνημείο της Κω, που βρίσκεται τρία χιλιόμετρα έξω από την πόλη. Απλώνεται στις πλαγιές ενός λόφου, είναι πνιγμένο στα δέντρα κι έχει απίστευτη θέα προς τα μικρασιατικά παράλια. Εκεί αναπτύχθηκε η επιστημονική ιατρική, χάρη στη σχολή που είχε ιδρύσει στο νησί ο Ιπποκράτης, ο σημαντικότερος εκπρόσωπος της ιατρικής στην αρχαιότητα. Θαυμάσαμε ακόμα και τον Πλάτανο στην πόλη της Κω, ένα από τα γηραιότερα δέντρα του κόσμου, πλουτίζαμε καθημερινά τις εμπειρίες μας.

Το πρωί της τρίτης ημέρας των διακοπών μας κι ενώ ετοιμαζόμασταν να πάμε εκδρομή στην Κέφαλο, ένα από τα πιο εντυπωσιακά μέρη του νησιού, με απέραντες αμμουδιές πλημμυρισμένες χρυσαφένια άμμο, χτύπησε το κινητό μου.

«Την κυρία Στέλλα Δαμιανού, παρακαλώ», είπε ένας άντρας με επίσημη υπηρεσιακή φωνή.

Ήταν από μια ιδιωτική τράπεζα όπου είχα κάνει αίτηση για δουλειά. Με καλούσαν για συνέντευξη. Πλησίαζε Δεκαπενταύγουστος. Ήταν δυνατόν να γίνονται συνεντεύξεις τέτοια εποχή; Όμως δεν μπορούσα να αρνηθώ. Έπρεπε να πάω, έπρεπε.

Όταν ακούμπησα το κινητό στο κομοδίνο, δίπλα στο διπλό κρεβάτι, ο Ιάσοντας με κοίταξε έκπληκτος.

«Δεν το πιστεύω! Είσαι με τα καλά σου; Άκουσα καλά; Του είπες πως θα πας; Αύριο; Απίστευτο! Μα, μωράκι μου, οι διακοπές μας...»

Τον αγκάλιασα.

«Μην ανησυχείς. Μια μέρα μόνο θα λείψω. Θα φύγω σήμερα το απόγευμα με το αεροπλάνο. Θέσεις για την Αθήνα θα υπάρχουν. Ελπίζω να τα καταφέρω να γυρίσω αύριο το βράδυ.»

Δε με πίστεψε, αλλά ευτυχώς δε μου έφερε αντίρρηση.

Πριν ξεκινήσουμε για την Κέφαλο, περάσαμε από ένα ταξιδιωτικό γραφείο. Βρήκα αμέσως εισιτήριο για την Αθήνα. Ο πράκτορας όμως με απογοήτευσε για τον γυρισμό.

«Τα εισιτήρια από Αθήνα για Κω είναι ανάρπαστα. Είναι κλεισμένα εδώ και μήνες. Θα βάλω το όνομά σας στη λίστα αναμονής. Εύχομαι να είστε τυχερή. Μην ανησυχείτε και μην ξεχνάτε πως μπορείτε να επιστρέψετε με το πλοίο της γραμμής», μου είπε.

Δε με παρηγόρησε.

Του έδωσα τον αριθμό του κινητού μου για να με ενημερώσει αν βρισκόταν κάποια θέση. Πρώτη μου προτεραιότητα ήταν να φύγω από το νησί. Να βρεθώ το πρωί στη συνέντευξη, να προσπαθήσω να πιάσω δουλειά. Όλα τα υπόλοιπα ήταν δευτερεύοντα. Στο κάτω κάτω, θα μπορούσα να επιστρέψω με το πλοίο, κι ως χρειάζομαι κοντά δώδεκα ώρες. Αν ήταν να βρω δουλειά, θα επέστρεφα ακόμα και κωπηλατώντας από τον Πειραιά στην Κω!

Δεν ανέφερα στον Ιάσονα τη δυσκολία με το εισιτήριο του γυρισμού. Είχε αρχίσει να γκρινιάζει πως κατέστρεφα τις διακοπές του, πως κοιτούσα μόνο τον εαυτό μου.

Φτάσαμε στο μέρος που είχαμε προγραμματίσει χαμένοι στις σκέψεις μας. Λίγο πριν από την Κέφαλο στρίψαμε και κατηφορίσαμε στην πανέμορφη παραλία του Αγίου Στεφάνου.

Στην Κω υπάρχει ένα πλήθος από παλαιοχριστιανικές βασιλικές. Απ' όσες έφερε στο φως η αρχαιολογική σκαπάνη, η βασιλική του Αγίου Στεφάνου είναι η μεγαλοπρεπέστατη, η πιο άρτια διατηρημένη. Πρόκειται για σύμπλεγμα δύο βασιλικών, που είναι χτισμένες πάνω σε βράχο. Βρίσκονται στην παραλία, απέναντι από τη νησίδα Καστρί, που θυμίζει οχυρό, πάνω στην οποία δεσπόζει το γραφικό γαλάζιο ξωκλήσι του Αγίου Νικολάου. Όλα μαζί ορίζουν το τοπίο, συνθέτουν ένα παραμυθένιο σκηνικό.

Οι κίονες της βασιλικής του Αγίου Στεφάνου είναι από λευκό μάρμαρο κι έχουν ιωνικά κιονόκρανα. Διατηρούνται ακόμα σε καλή κατάσταση, λούζονται αιώνες τώρα από το φως του ήλιου. Τα ψηφιδωτά του ναού, παγόνια κι αετοί, είναι σκεπασμένα για να προστατεύονται από τις καιρικές συνθήκες. Μετρούν χρόνια και στιγμές, μαρτυρούν παλιά, ξεχασμένα μεγαλεία.

Τον κλειστό κόλπο του Αγίου Στεφάνου διασχίζουν άπειρα

κρως κραφτ που τραβούν κολυμβητές και τους βοηθούν να απογειωθούν ψηλά στον αέρα με τα πολύχρωμα αλεξιπτώτά τους. Κι η μία εποχή σμίγει με την άλλη κι όλα φαντάζουν πανέμορφα.

Παρ' όλη την απίστευτη ομορφιά γύρω μας όμως, ο Ιάσοντας συνέχιζε να είναι μουτρωμένος. Δεν μπορούσε να δεχτεί πως δεν ήταν το κέντρο του κόσμου. Δεν ήταν άνεργος, δεν κατάφερα να συμμεριστεί το άγχος μου.

Δε μιλούσαμε και πολύ.

Κρυφοκοίταζα την ώρα. Ήξερα πως δεν είχα πολύ χρόνο στη διάθεσή μου. Έπρεπε να επιστρέψουμε στην πόλη της Κω, στο ξενοδοχείο, και μετά να ξεκινήσω για την Αντιμάχεια όπου βρίσκεται το αεροδρόμιο. Η πτήση μου για την Αθήνα ήταν προγραμματισμένη για τις τέσσερις το απόγευμα.

Κολυπήσαμε στα καταπράσινα νερά, φτάσαμε ως την απέναντι νησίδα, κάναμε ηλιοθεραπεία, επισκεφτήκαμε τον ναό, τραβήξαμε φωτογραφίες.

Στη μία ο Ιάσοντας παραπονέθηκε πως πεινούσε.

«Με το πρακτορείο σου δεν προλάβαμε ούτε πρωινό να φάμε. Το ξέχασες;» μου παραπονέθηκε.

Περπατήσαμε λίγο πιο πάνω από την παραλία με την κατάξανθη άμμο. Πίσω από κάτι ψηλές καλαμιές ξεπρόβαλε μια ταβέρνα. Είχε τραπέζια και ψάθινες καρέκλες βαμμένες με ένα βαθύ μπλε χρώμα. Ήταν τόσο ειδυλλιακά.

Το στομάχι μου με έσφιγγε από την ανυπομονησία, δεν μπορούσα να καταπιώ μπουκιά. Αυτό που επιθυμούσα ήταν να βρεθώ όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στην Αθήνα, να τα καταφέρω στη συνέντευξη. Δεν μπορούσα όμως να χαλάσω το χατίρι του Ιάσωνα.

Παρήγγειλε φρέσκα ψάρια. Προσπάθησα να σταματήσω να παίρνω αγχωμένες ανάσες κι ανάγκασα τον εαυτό μου να ηρεμήσει και να χαμογελάσει.

Ξαφνικά χαμογέλασε κι ο Ιάσοντας. Με κοίταξε με ένα χαζοχαρούμενο ύφος. Παραξενεύτηκα. Εκείνη τη στιγμή το γκαρσό-

νι ακούμπησε στο τραπέζι μας δυο παγωμένες μπίρες. Δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί, όταν ο Ιάσοντας έσκυψε και με φίλησε στα πεταχτά.

«Δε θα πιεις ακόμα. Εντάξει;» μουρμούρισε.

«Μα διψάω», του παραπονέθηκα, χαρούμενη που ξεπέρασε τον εκνευρισμό του.

«Κι εγώ διψάω για σένα, μωρό μου. Και θέλω να υψώσουμε τα ποτήρια μας στην ευτυχία μας», μου είπε με πάθος.

Ύστερα έσκυψε κι έβγαλε ένα μικρό βελουδένιο κουτάκι μέσα από την τσάντα του μπάνιου.

Ένα κουτάκι για κοσμήματα!

Τα έχασα. Όχι, Θεέ μου! Δεν ήταν δυνατόν!

«Ήθελα να σου κάνω έκπληξη σήμερα το βράδυ κάτω από το φως του φεγγαριού», άρχισε να μου λέει. «Αλλά αποφάσισες να με αφήσεις μόνο μου, κι έτσι, για να σε τιμωρήσω, θα σου κάνω κι εγώ την πρότασή μου εδώ».

«Πρόταση; Ποια πρόταση; Ιάσωνα, τι... τι εννοείς;» τον ρώτησα, ενώ η καρδιά μου άρχισε να βροντοχτυπάει μέσα στο στήθος μου.

«Στέλλα; Μωράκι μου; Θα ήθελες να γίνεις γυναίκα μου;» με ρώτησε κι άνοιξε το κουτάκι.

Αντίκρισα ένα πανέμορφο δαχτυλίδι που άστραφτε. Ήταν ολόχρυσο, με ένα καταγάλανο τοπάζι, στο χρώμα της θάλασσας. Μου κόπηκε η ανάσα.

Με τον Ιάσωνα γνωριζόμασταν δύο μήνες περίπου. Είχε εισβάλλει με φόρα στη ζωή μου. Του το είχα επιτρέψει, αλλά...

Αλλά όλα έχουν και τα όριά τους.

Όλα είχαν συμβεί τόσο γρήγορα και απρόσμενα. Δεν είχα προλάβει να τον γνωρίσω, να καταλάβω τον αληθινό του χαρακτήρα. Δεν είχα αποφασίσει αν ήθελα να περάσω μαζί του ολόκληρη τη ζωή μου. Από τη στιγμή που γνωριστήκαμε στην έκθεση βιβλίου και μπήκε με το έτσι θέλω στην καθημερινότητά μου, γίναμε αχώριστοι.

Κοιτούσα το δαχτυλίδι σαν χαζή. Δεν ήξερα τι να κάνω. Από τη μια, μου ερχόταν να ουρλιάξω από χαρά, κι από την άλλη, να το βάλω στα πόδια.

Μα γιατί;

Γιατί θέλησε να χαλάσει με μια του κίνηση ό,τι κι αν ήταν αυτό που είχαμε; Γιατί βιαζόταν τόσο πολύ;

«Στέλλα; Στέλλα μου;» ψιθύρισε και προσπάθησε να φορέσει το δαχτυλίδι στο αριστερό μου χέρι.

Το τοπάζι έλαμπε ακόμα περισσότερο. Τραβήχτηκα. Έκρουσα στα βιαστικά τα χέρια μου κάτω από το τραπέζι.

«Εγώ... εγώ δεν ξέρω...» ψέλλισα.

Δεν ξέρω τίποτα για σένα, ήθελα να του πω. Αλλά δεν τόλμησα.

Πραγματικά δεν ήξερα τίποτα για κείνον. Πώς είναι δυνατόν να παντρευτείς έναν άγνωστο; Δε μου είχε αναφέρει το παραμικρό για τον εαυτό του, την οικογένειά του, τα πιστεύω του. Μονάχα πως είχε κλείσει τα τριάντα του χρόνια. Κι ούτε είχαμε συζητήσει ποτέ το κοινό μας μέλλον. Δε μου είχε περάσει από το μυαλό. Για να λέω την αλήθεια, ούτε κι εγώ του είχα ανοίξει την καρδιά μου. Ήταν πολύ νωρίς. Είχα αναφέρει μόνο πως η οικογένειά μου μένει τους περισσότερους μήνες στο νησί που γεννήθηκα, στην Κάλυμνο. Τίποτα περισσότερο. Δεν του είχα πει καν πως έχω μια αδελφή.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε ξαφνικά και με έβγαλε από τις σκέψεις μου.

Έριξα το βλέμμα μου πάνω του. Με κοιτούσε κι εκείνος με ένα βλοσυρό ύφος. Μια φωνή μέσα μου τσίριξε να το βάλω στα πόδια. Να αρχίσω να τρέχω και να σταματήσω όταν σιγουρευτώ πως έχω ξεφύγει από αυτό τον άντρα. Την ήξερα καλά εκείνη τη φωνή. Ήταν η ίδια που με προειδοποίησε να μην του δώσω το κινητό μου όταν πρωτογνωριστήκαμε, όταν μου το ζήτησε.

Ξεροκατάπια.

«Ιάσωνα, με έκανες να τα χάσω. Αλήθεια σου λέω», μουρμούρισα.

Άλλαξε ύφος μεμιάς.

«Γιατί, βρε χαζούλικο;» μου είπε τρυφερά, κρατώντας ακόμα μετέωρο το δαχτυλίδι. «Άλλη γυναίκα στη θέση σου θα πετούσε τώρα στα ουράνια. Εγώ, μωρό μου, θέλω να κάνω γρήγορα οικογένεια. Θέλω δυο τρία παιδιά. Από την πρώτη στιγμή που σε είδα κατάλαβα πως εσύ είσαι η γυναίκα που επιθυμώ να γεννήσει τα παιδιά μου, εσύ είσαι...»

Συνέχισε να μιλάει και να μου αραδιάζει τις επιθυμίες του. Τα λόγια του όμως με έκαναν να τρέμω ολόκληρη κι όχι να πετάω στα ουράνια, όπως επιθυμούσε.

Ήταν τρελός;

Έπρεπε να του αρνηθώ. Και γρήγορα μάλιστα. Είχα μόλις κλείσει τα είκοσι πέντε μου χρόνια. Δε σκεφτόμουν ακόμα τον γάμο. Τα αγαπούσα τα παιδιά. Κάπως, κάποτε θα έκανα κι εγώ μια οικογένεια. Αλλά τώρα; Όχι, όχι! Με τίποτα.

Έπρεπε να βρω μια καλή, μια σταθερή δουλειά. Έπρεπε να γνωρίσω τον άντρα των ονείρων μου. Και δεν ήμουν σίγουρη αν ο Ιάσοντας ήταν ο άνθρωπος με τον οποίο ήθελα να ζήσω. Ίσα που με γνώριζε. Πώς ήταν δυνατόν να πιστεύει πως ήμουν η γυναίκα που ήθελε να παντρευτεί και να κάνει μαζί της δυο τρία παιδιά; «Δε... δε θέλω να παντρευτώ ακόμα», μου ξέφυγε.

Σταμάτησε απότομα να μιλάει. Χλώμισα.

«Τι εννοείς;»

«Δεν εννοώ τίποτα, Ιάσωνα. Σ' ευχαριστώ για το δαχτυλίδι, για την πρόταση, για όλα. Σ' ευχαριστώ πολύ, αλλά...»

«Αλλά δε θέλεις να με παντρευτείς. Έτσι δεν είναι;» με διέκοψε.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο».

«Είπες, πώς δεν είπες», μουρμούρισε θυμωμένος.

«Μ' αγαπάς;» τον ρώτησα ξαφνικά.

Ανόητη ήταν η ερώτησή μου. Μετάνιωσα, αλλά ήταν αργά.

«Ναι. Σ' αγαπώ».

Χαμογέλασα.

Η Στέλλα γνωρίζει τον Ιάσονα. Κάνουν σχέση. Χωρίζουν.
Νομίζει πως τελείωσε μαζί του.
Κάνει λάθος!

Ο Ιάσοντας δεν αποδέχεται τον χωρισμό, απλώνει πάνω της τα φαρμακερά του δίχτυα. Για να την εγκλωβίσει. Ως πού μπορεί να φτιάσει άραγε για να ικανοποιήσει τον πληγωμένο του εγωισμό; Ένα παραμυθένιο νησάκι του Αιγαίου, η Μαρμαρωμένη Βασιλοπούλα του· κι ένας φόνος. Μια αγάπη-δηλητήριο. Ένα μωρό. Πάθος και ζήλια. Κι η Στέλλα αναζητάει μια καινούργια αρχή, μακριά από τον άντρα που προσπαθεί να στοιχειώσει τη ζωή της. Ταξιδεύει σε μια θάλασσα από μουσικά. Μουσικά που μπερδεύουν ζωές, συναισθήματα, αποφάσεις, σχέδια. Μόνο που το караβάκι της είναι χάρτινο. Και τα καταγάλανα νερά του Αιγαίου είναι έτοιμα να το κλείσουν στην αγκαλιά τους...

*Άραγε το πεπρωμένο είναι δική μας επιλογή
ή παιχνίδι της μοίρας;*

Επανεκδοση του: ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΠΩΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕ; ΚΑΝΕΙΣ ΛΑΘΟΣ.

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1927-5

9 786180 119275

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19344

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η